

MLAD, VESEL IN POGUMEN – BREZ ALKOHOLA

PROLOG

Zgodba govori o dveh najstnikih, Andreju in Saši, njunem življenju ter kako je nanju (posredno ali neposredno) vplival alkohol.

Namen te zgodbe je, da bi bralci spoznali nevarnosti in posledice alkohola in drugih substanc. Prav tako pa, da bi opazili, kako lahko le te popolnoma spremenijo življenja ljudi, ki jih uživajo, poleg tega pa tudi življenja tistih, ki so povezani s takimi ljudmi.

ANDREJ

V našem avtu je bilo tiho, le radio je predvajal glasbo. Bilo je pozno nedeljsko popoldne in ravno smo se peljali iz izleta, na katerem smo bili. Dostikrat smo se ob nedeljskih popoldnevih odpeljali na nekaj minut oddaljen hrib in tam imeli piknik. To je bila že neke vrste naša družinska navada, poleg tega pa smo tam zelo uživali.

Naenkrat pa je oče čudno zavrl in nato spet pospešil.

»Kaj pa je bilo?« ga je vprašala mama.

»Nič...« ji je odvrnil oče.

»Si prepričan?«

»Ja, seveda!«

Oče je kar malo preveč povzdignil glas. Seveda sva ga zato oba z mamo čudno pogledala. Ampak mama še ni nehala z vprašanji.

»Pa saj nisi spet to storil, kajne?«

»Kaj misliš?!«

»Res ne veš, na kaj namigujem? Sprašujem te, če si spet pil?«

»Pa kaj, če sem! Saj je bil le požirek«

Tu pa sta se začela že prepirati, saj tudi mama ni več mogla ostati mirna.

»Ja, seveda. »Samo« požirek. Kot da je kdaj bil le to!«

»Če je pa res!«

»Ne, ni. In ti to dobro veš! Vedno govoriš, da je bil LE požirek in da BOŠ nehal piti, a se tega NIKOLI ne držiš!« (Mama je zelo rada poudarjala pomembne besede.)

Oče je po njenih besedah začel razmišljati, kaj bi ji lahko odgovoril. Hitro jih je našel in ji že želel odgovoriti, a mu ni uspelo.

Kar je sledilo, se je zgodilo v trenutku. Ravno smo se pripeljali do križišča. Oče in mama zaradi prepira seveda nista bila pozorna na okolico. Tako tudi nista videla avta, ki je prihajal iz naše desne.

Opazil sem ga in jima želel povedati zanj...

A bil sem prepozen.

V naslednjem trenutku smo se zaleteli.

SAŠA

»In kako je bilo pri mami?« me vpraša oče, in s tem prekine neprijetno tišino, ki je tičala med nama, že odkar sva se začela voziti.

»V redu. Pač čisto normalno,« mu odvrnem.

»Aha, tudi prav. Kaj pa bi rada, da počneva zvečer?«

»Hm...«

Za to vprašanje moram malo razmisliti. Z očetom se po navadi zelo rada igrava družabne igre, kartava ali pa gledava televizijo. Vse je bilo dobro, tako da mi je bilo pravzaprav čisto vseeno. Morala pa bi si izbrati vsaj nekaj, da ne bi izpadlo, kot da mi je pri njem na smrt dolgčas.

Že sem mu želela odgovoriti, ko je naenkrat zavpil:

»Saša, pazi!«

Takrat sem za trenutek videla, kaj se dogaja.

Oče je ravno zapeljal v križišče, ko je iz najine leve pridrvel drug avto.

To pa se je zgodilo tako hitro, da se nisva mogla ustaviti.

Bočno sva se zaletela.

ANDREJ

Iskreno povedano se nesreče ne spomnim zelo dobro. Vse je bilo bolj megleno in prehitro, da bi si lahko sploh kaj zapomnil. Edino, kar mi je ostalo v spominu je hrup sirene, luči ter kako so me odpeljali v bolnišnico. Drugega ni veliko, saj je kmalu za tem vse postalo črno.

Ne vem, koliko časa sem spal, a ko sem se zbudil, je bilo v sobi kar svetlo, kar je verjetno pomenilo, da je že drug dan.

Prva stvar, na katero sem pomislil je bila, kje sta oče in mama ter če sta nepoškodovana.

Hitro sem moral k njima!

Vstal sem, a me je pri tem zbolelo v desni roki. Pogledal sem jo in ugotovil, da jo imam povito. Zdaj sem se spomnil nesreče, kako se je okno razbilo ter je steklo letelo proti meni. Hvaležen sem bil svojim refleksom, saj bi bil brez njih verjetno porezan po vsej glavi. Morda sem tudi bil, a to se mi to v tem trenutku ni zdelo preveč pomembno.

Moral sem videti starša.

Preden pa sem to storil, je v sobo vstopil zdravnik. Naročil mi je, naj sedem nazaj na posteljo. Jaz pa sem ga takoj vprašal:

»Kje sta mama in oče?«

Pri tem vprašanju me je za sekundo pogledal, nato pa počasi začel:

»Tvoj oče je na drugem oddelku, saj je utrpel nekaj resnejših poškodb. Vseeno pa ni v življenjski nevarnosti.«

Nato je utihnil in me začel opazovati. Bil sem tiho in čakal, da mi pove še novice o mami ali pa je le pozabil reči »Tvoja starša«?

Zaradi tišine pa je začel govoriti o nečem čisto drugem:

»In kako se ti počutiš? Te kaj...«

Ni imel časa, da bi dokončal s svojim vprašanjem, saj sem ga takoj prekinil.

»Kaj pa mama? Kako je z njo?«

Spet me je začel gledati, nato pa vzdihnil in končno počasi nadaljeval:

»Tvoja mama... Umrla je na kraju nesreče.«

Pri tretji izrečeni besedi sem začel le še bedasto strmeti vanj.

Nisem mogel verjeti, da se je to zgodilo. Ali pa nisem hotel. Sploh se nisem zavedal, da se nekaj takega lahko zgodi. In to pravzaprav v čisto vsaki sekundi našega življenja. Nič pa ne moremo storiti, da bi to preprečili. To sem vedel, a vseeno nisem mogel mimo dejstva, da mi je umrla mama. Še bolj žalostno pa je bilo, da je bila zadnja stvar, ki jo je storila ta, da se je prepirala z očetom. Če bi ju ustavil, se to ne bi zgodilo. Če bi jima le kaj rekel, bi morda nehala in sploh ne bi prišlo do nesreče. Vsi bi bili srečni. Nič se ne bi spremenilo...

Zdravnik je verjetno uganil, kaj razmišljam ali pa vsaj opazil, kako se tresem in prazno strmim v tla, saj je kmalu nadaljeval:

»Moje sožalje. Žal mi je tudi, da ne moremo storiti kaj več, a mislim, da ji ne bi mogli pomagati, saj je bila na strani trka.«

Spet je prenehal, nato pa nadaljeval:

»Če bosta z očetom dobro, vaju bomo kmalu odpustili domov. Za zdaj pa počivaj, če pa boš kaj potreboval, samo pritisni na gumb,« s tem je pokazal na gumb na steni, ob postelji: »in ena od sester bo prišla.«

S temi besedami je odšel in me pustil samega. To je bilo verjetno najbolje, saj sem se zatem začel še bolj tresti, poleg tega pa tudi nisem mogel več zadrževati solz.

SAŠA

Trk je povzročil, da me je sila hitro in močno povlekla naprej, nato pa pribila nazaj na sedež. Bilo je zelo boleče. A če ne štejemo tega, sem bila drugače čisto brez praske.

Bolj me je skrbelo za očeta, ki je bil bližje trku. A ko sem ga slišala, da zveni še dokaj v redu, mi je malo odleglo.

Zanimalo me je tudi, če so ljudje v drugem avtu dobro in niso preveč poškodovani. Ko pa sem se hotela odpeti in izstopiti, me je oče ustavil:

»Saša, ostani tu! Ne premikaj se, če imaš kaj zlomljeno, bo samo še slabše. Raje pokličiva in počakajva na reševalce.«

To sva tudi storila in kmalu so prišli in nas vse odpeljali v bolnico. Izkazalo se je, da meni ni bilo nič, oče in še nekdo iz drugega avta, sta imela lažje poškodbe, nekdo je imel težje, ženska pa je umrla v križišču. Bilo mi je zelo žal za vse, ki so se poškodovali, z mano pa je bilo vse v najlepšem redu.

Želela sem ju videti, čeprav ne bi vedela, kaj bi jima rekla. To sem povedala očetu, a sta preživela še spala, naju pa so že takrat odpustili domov.

Oba z očetom nisva vedela, kaj naj rečeva, po taki grozni izkušnji. Strinjala pa sva se glede ene stvari. Zagotovo bova šla na pogreb ponesrečenke.

ANDREJ

Naju z očetom so kmalu odpustili iz bolnišnice. Vseeno pa se je bilo težko vrniti domov, saj sem vedel, da se bo vse spremenilo in da brez mame ne bo več tako, kot je bilo.

Seveda smo za mamo imeli tudi pogreb. Na njem je bilo veliko ljudi. Med njimi vsi družinski člani, mamini prijatelji, pa tudi starši mojih sošolcev ter nekateri sošolci.

Vem to, da nisem bil preveč pozoren na druge, ampak sem večino časa razmišljal o vseh lepih trenutkih, ki sem jih preživel skupaj z mamo. Velikokrat so mi privrele solze na oči. Zelo sem se trudil, da bi jih zadržal, a so te večino krat zmagale.

Nekaj dni za tem še nisem šel v šolo, a ko sem spet začel hoditi, sem se počutil zelo krivega. To pa zato, ker se mi je zdelo, da s tem na nek način kažem na to, da lahko živim brez mame, čeprav sem vedel, da je to daleč od resnice.

Očeta pa je mamina smrt čisto potrla. Težko je hodil v službo, doma pa je žalost utapljal v pivu in vinu. To sem mu res zameril, saj je bil alkohol na nek način, kriv za smrt moje mame.

SAŠA

Na pogrebu sem izvedela, da je umrla Andrejeva mama. Njega poznam, saj sva hodila na isto šolo, poleg tega pa oba obiskujeva isti razred, le da sva v paralelki. Poznala sem ga po imenu

in videzu, a se nisva veliko družila. Zdel se je prijazen in res mu nisem privoščila česa takega, zato sem se mu velikokrat opravičila, ko sem mu izrekla sožalje. A izgledal je, kot da tega sploh ni opazil. To ga je res moralo potreti in res mi je zelo žal zanj. Rada bi mu rekla kaj, kar bi ga potolažilo in spravilo v boljšo voljo, a nisem vedela, kaj mu lahko sploh rečem.

Za temi dogodki pa je sledilo »normalno« življenje. To je zame pomenilo, da sem med tednom pri očetu, čez vikend pa pri mami, saj sta moja starša ločena. Stalna selitev (pa čeprav le nekaj kilometrov stran) mi ni preveč olajševala življenja. Poleg tega tudi »tekmovanje« v tem, kdo je boljši starš in koga imam rajši, ni nič pomagalo.

Kadar sem imela polno glavo skrbi, pa sem se zamotila z risanjem in slikanjem. To sem oboževala in v tem zelo uživala. Najbolj mi je bilo všeč, ker sem lahko narisala ali naslikala reči, ki sem si jih izmislila, ni pa bilo potrebno, da so resnične. Zraven pa si se lahko skozi risbo tudi izrazil in kaj sporočil gledalcem.

Ko sem slikala, sem padla v nekakšen trans. Seveda pa življenje ni bilo čisto popolno.

To pa zaradi več razlogov. Med njimi je bil glavni strah pred avtomobili in glasnimi zvoki. Ta se je začel s prometno nesrečo in nisem vedela, kako naj ga premagam. Morda še drug pomemben razlog je bil šola in to v več smislih. Tako kot drugi najstniki, tudi jaz nisem bila navdušena nad njo, še posebno pa ne v zadnjem času, ko so začela nekatera dekleta uničevati moje risbe, me zbadati in zasmehovati. Poleg tega pa mi je šola včasih priklicala tudi slabe spomine.

To je bilo samo kdaj pa kdaj, a je bilo vseeno boleče. In sicer to je bilo takrat, ko so nas učili, da ne smemo piti alkohola in uporabljati drog. S tem samim seveda ni bilo nič narobe in to sem močno podpirala. A zaradi alkohola sta se starša ločila. No, ni bil kriv le alkohol, a bil je eden od ključnih dejavnikov, saj je mama veliko pila. Oče ji je večkrat skušal pomagati, da bi prenehala s to navado, a ni nič pomagalo. Enkrat je mama res prestopila mejo, ko je očeta, pod vplivom alkohola, varala z drugim. To je bil tudi glavni razlog za ločitev, čeprav sem na začetku mislila, da sem kriva jaz. To pa zato, ker sta se starša velikokrat prepirala v pričo mene in glede mene. Oče mi je povedal, da to ni res in naj si ne delam skrbi, saj nisem kriva jaz.

ANDREJ

Od nesreče je minilo nekaj mesecev in to se je brez mame zdelo kot cela večnost. Še vedno sem žaloval za njo.

Oče se je še bolj spremenil. V času teh mesecev je postal čuden. Njegov cilj, kot izgleda, ni več bil, da bi dovolj zaslužil in da bi se lahko prebila do naslednjega dne. Primer je bila že hrana, saj je bil hladilnik navadno bolj poln s steklenicami, kot pa s hrano. Ko pa sem mu omenil, karkoli povezanega s tem ali pa z njegovim pitjem, me je začel pretepati in vpiti name. To se je na začetku dogajalo redko, sčasoma pa je postajalo čedalje bolj pogosto. To sem želel nekomu zaupati, a nisem našel nikogar, ki bi mu bilo dovolj mar za kaj takega. Posledično sem se izogibal domu in se večinoma zadrževal na kakšnem travniku ali pa sem se potikal po soseski.

Dostikrat sem se zamotil, ko sem s fanti igral nogomet. Ta mi je nekako pomagal pri določenih stvareh, kot na primer, če sem bil jezen, sem lahko bral žogo tako močno, kolikor sem želel in nihče ni ničesar opazil. Sčasoma mi je začel nogomet pomeniti veliko, sprejet pa sem bil tudi v šolsko ekipo ter hodil na tekme. Želel sem, da bi me oče kdaj prišel gledat, a si nisem hotel delati utvar. Vedel sem, da se to ne bo zgodilo.

SAŠA

Bilo je enkrat med tednom in dobila sem velik navdih za risanje. Tako sem bila zatopljena v svoje početje, da nisem slišala, kdaj je oče stopil za moj hrbet in me začel opazovati pri delu.

Da je za mano sem opazila šele, ko je rekel:

»Vau, kaj pa bo to?«

Nenaden glas me je prestrašil, zato sem malo poskočila in se obrnila. Kasneje sem se počutila precej neumno, saj bi bilo logično, da lahko za mano stoji le oče.

»Verjetno bo nastala srečna družina, nisem pa še čisto prepričana. Motiv se lahko hitro spremeni,« sem mu uspela odgovoriti.

Nekaj časa je strmel vame, nato pa se je usedel na stol, ki je bil poleg mojega in me vprašal:

»Si jo ti želiš?«

»Kaj to?«

»Mislim, če si želiš srečno družino?«

»Ja, ampak zaenkrat je še dobro. Mislim, pogovarjata se še in to je v redu. Nekaterim se godi slabše...«

»Zdi se mi, da tega ne moreš primerjati. Nekateri se imajo pa bolje, pa nič ne moremo za to. Veš, rad bi, da bi bila srečna.«

Zdaj sem se morala nasmehniti.

»Ja, mislim, da sem. Čisto nič mi ne manjka.«

»To je lepo slišati. In veš kaj še vem?«

»Ne, kaj?«

»Da bo tvoja risba čudovita. No, ne bom te več motil.«

S temi besedami je vstal, me poljubil na čelo in odšel.

ANDREJ

V šoli mi je za enkrat šlo še dobro. Nihče ni silil vame in to sem kar cenil. No, lepo bi bilo, če bi imel najboljšega prijatelja ali pa vsaj nekoga, ki bi se mu lahko zaupal. Vseeno pa se nisem pritoževal nad tem.

Kakorkoli pa, včasih se mi šola ni zdela preveč prijetna. Posebno pa ne tisti šolarji, ki so bili »kul«, se delali frajerje ter mislili, da so boljši, kot smo drugi. Mislim, naj imajo svoja prepričanja in mišljenje. Vseeno pa so taki najstniki po navadi pili in kadili, se s tem hvalili in v to vabili še druge. Med njih so zvabili tudi nekaj mojih prijateljev, a so me po tem, ko sem jih hotel prepričati, da ne ravnajo prav, preprosto odslovili s:

»Kaj te briga, kaj počnemo?« ali pa »Zakaj bi te poslušali?«

To doživetje ni bilo ravno med mojimi najljubšimi.

Poleg tega pa me je tudi oče začel pretepati čedalje pogosteje. To je pomenilo, skoraj vsak večer, kadar me je videl, ko sem se vrnil domov iz treninga nogometa ali pa potikanja po okolici. Prej sem vsaj lahko skril modrice ali pa rekel, da sem padel pri nogometu. Zdaj pa so bile že preveč pogoste, zato sem večinoma nosil dolge puloverje in hlače.

Poleg tega sem, zaradi očetovega obnašanja, čedalje pogosteje zahajal na križišče. Ne, ker bi kraj oboževal, saj me ga je bilo kar strah. To sem počel, ker sem mami prinašal rože in sveče. Velikokrat sem se tam usedel v travo in se pogovarjal z njo. Dalo mi je občutek varnosti in doma, to kar sem v naši hiši najbolj pogrešal.

Slutil sem, da bo vse to enkrat prišlo na dan. Nisem pa vedel, da bo to tako kmalu.

Bil je čisto navaden dan. Začel se je čisto običajno, s šolo. Imeli smo nekaj predmetov, nato pa je sledila športna vzgoja. Takrat pa se je začela prava mora.

Bilo je že skoraj konec šolskega leta, po mesecih konec maja. Ker je bilo že skoraj vroče, so bili vsi drugi oblečeni v kratke majice in hlače. Medtem pa sem jaz imel čisto pokrito kožo, da se ne bi videlo modric.

Kakorkoli, ko sem tak prišel k uri športa in me je učitelj opazil, me je začel pred vsemi nadirati, zakaj nisem v športni opremi, da naj neham z uporništvom in da lahko za spremembo tudi kdaj telovadim. Ker sem bil tiho in sem gledal v tla, se je še bolj razjezil in me poslal v slačilnico.

O, groza! Kaj si bodo zdaj mislili drugi? Zagotovo me bodo spraševali in hoteli izvedeti vse podrobnosti.

Za čuda me niso spraševali. Obnašali pa so se tako, kot da se tisto prej sploh ne bi zgodilo. No, ja, skoraj vsi. Neko dekle iz paralelke me je ogovorilo ter predlagalo, da se po šoli srečava v parku in se o nečem pogovoriva. To mi do konca pouka ni dalo miru, saj nisem vedel, o čem želi govoriti, niti koliko stvari ve glede mojega življenja. Slednje se mi je zdelo najbolj čudno, saj nisem nikomur omenil niti ene stvari o mojem očetu.

Ko se je pouk končal sem postal kar živčen, a sem se vseeno počasi odpravil v park.

SAŠA

Tiste dni se ni veliko dogajalo, razen enega dne, ko sem odkrila nekaj res velikega in presenetljivega.

Začelo se je popolnoma normalno, nato pa se je pri športni vzgoji vse spremenilo.

S paralelko smo skupaj telovadili, in sicer dekleta posebej in fantje posebej, vsak na svoji strani telovadnice. Od tam, kjer sem stala, nisem mogla slišati vsega, a vseeno sem razumela, za kaj je šlo. Učitelj fantov je kričal na Andreja, zakaj vedno nosi dolga oblačila. Ko sem malo bolje pomislila, je bil res ves čas oblečen v puloverje in dolge hlače, kot da bi nekaj skrival.

Spomnila sem se tudi, da sem ga zadnje čase pogosto videvala na križišču, ko sem se peljala iz šole ali pa od mame do očeta, seveda pa tudi obratno (poleg tega si sama ne bi upala na tisti kraj, saj me ga je bilo preveč strah).

Dolgo sem razmišljala, kaj bi Andrej lahko skrival. Ker pa ga nisem preveč dobro poznala, mi ni nič prišlo na misel.

No, ker nisem bila taka, da bi ovinkarila, sem se odločila, da ga še danes izprašam.

Po telovadbi mi ga je uspelo ujeti in rekla sem mu:

»Hej,« malo sem počakala, če bi slučajno vedel, kdo sem, a je vse prej izgledal precej zmeden.

»Hm... Če ne veš, sem Saša. Rada bi, da bi se o nečem pogovorila.«

»V redu,« je počasi in negotovo dejal, jaz pa sem nadaljevala:

»Ne, ne zdaj. Se lahko dobiva v parku, po šoli?«

»Prav,« mi je neprepričljivo rekel, nato pa kar hitro odšel.

Po pouku sem se odpravila v »park«. Tako smo ga imenovali, ker je imel nekaj klopi, sprehajalnih poti ter nekaj trave, drugače pa ni bil precej velik. Sedla sem na klop in počakala na Andreja.

ANDREJ

Ko sem prispel tja, me je Saša že čakala. Sedel sem poleg nje, ampak ker je nisem poznal, nisem vedel, kako naj začnem pogovor. Na mojo srečo ali nesrečo, ga je začela ona.

»Najprej bi se ti rada še enkrat opravičila.«

Začela je gledati v tla in pri tem je izgledala zelo žalostno. Nisem vedel o čem govori, zato sem jo vprašal, zakaj se mi opravičuje.

Na to mi je rekla:

»Res ne veš? Če bi, bi me verjetno sovražil...«

Naredila je premor, vzdihnila, nato pa nadaljevala:

»Govorim o nesreči. Bila sem v drugem avtu...«

Po tej izjavi, sem bil zelo presenečen in ostal sem brez besed. Nekaj časa nisem vedel, kaj naj ji odgovorim in tudi moji možgani so čisto zablokirali. Verjetno bi ji moral očitati, a sem vedel, da to nima smisla, saj ni bila ničesar kriva. Poleg tega smo bili za nesrečo krivi mi. Nekaj časa sem potreboval, da sem našel prave besede, nato pa sem ji odgovoril:

»Ne skrbi, saj nisi ti kriva. Moja starša sta se prepirala in nista bila pozorna na promet... Je to vse, o čemer si želela govoriti?«

Če je bilo samo to, je čisto v redu. Nisem pa želel, da bi me spraševala glede očeta ali kaj, kar bi bilo povezano z njim.

A glej ga zlomka, ravno na to se je nanašalo njeno naslednje vprašanje:

»Ne, pravzaprav je še nekaj drugega. Zakaj zadnje čase hodiš oblečen, kot da bi nekaj skrival?«

Na to ji res nisem želel odgovoriti, zato sem vstal, rekel, da se mi mudi in že začel odhajati stran, ko se je zgodilo nekaj bolečega in vsaj v tistem trenutku, groznega.

SAŠA

Po mojem vprašanju, če kaj skriva, je začel odhajati. Hitro sem premislila in se odločila, da se me ne sme znebiti, drugače morda ne bom več imela take priložnosti, kot jo imam zdaj.

Zato sem tudi jaz vstala in ga zgrabila za roko, da ne bi mogel oditi stran. Ko pa sem to storila, se je zelo skremžil, kot da ga je to zelo bolelo.

Spustila sem ga in vprašala:

»Kaj je narobe?«

Pogledal me je in rekel:

»Nič, nič.«

Spet je začel odhajati, a sem mu rekla naslednje:

»Seveda, sploh ni nič narobe. Veš, tudi jaz imam oči in lahko vidim, da te boli. No, če ne želiš povedati meni, lahko tudi komu drugemu. Vem, da to ni moja stvar in da se ne pozna dobro, ampak vseeno bi moral nekomu povedati, o tem kaj se dogaja.«

Po teh besedah me je malo užaljeno pogledal.

Nato je rekel:

»Večkrat sem hotel, a nisem našel nikogar, ki bi mu lahko zaupal.«

»Če želiš lahko poveš meni, znam obdržati skrivnost.«

Za tem je verjetno močno premleval stvari, nazadnje pa je dejal:

»Hm... prav, ampak ne obsojaj me. V redu?«

Prikimala sem.

»In nikomur ne povej. Prav?«

»Obljubim.«

»Od... od mamine smrti se je oče zelo spremenil. Začel je veliko piti. Zadnje čase pa me čedalje več pretepa.«

Zdaj sva bila oba tiho. Strmela sem vanj, zelo začudena. Niti sanjalo se mi ni, da je tako trpel in da tega ni nihče opazil. Bilo je zelo žalostno.

Čez nekaj časa sem mu rekla:

»Pridi greva.«

»Kam pa?«

»K psihologinji.«

»Zakaj...«

»Da ji boš povedal o tem, kar se ti dogaja.«

»Mislim, da je to slaba ideja. Pač, slišal sem, da so enkrat zaradi tega, o težavah učenca izvedeli vsi učitelji. Tega pa ne bi rad.«

»Ampak verjetno tudi nočeš biti tepen, ne?«

»Ja, glede tega imaš prav. Ampak, a greva že takoj zdaj?«

»Čimprej, tem bolje.«

Vzdihnil je in se za nekaj časa zamislil. Verjetno je bila to njegova najpomembnejša odločitev do zdaj.

Verjetno se je dokončno odločil in rekel:

»V redu, pa pojdiva.«

EPILOG

Za tem sta Andrej in Saša povedala šolski svetovalni delavki, kaj muči Andreja. Andrejev oče je bil poslan na program za zdravljenje odvisnosti od alkohola, Andrej pa se je preselil k teti in stricu.

Saša in Andrej sta se zblížala in postala dobra prijatelja. Oba sta tudi dosegla svoje sanje. Saša je postala znana umetnica, Andrej pa dober nogometaš.

Anja Pajek, l.A

manjotica: Maja Jofc Delan

Srednja šola Lorijna Jurčiča,
Ivančna Gorica